

Březová kůra

měsíčník skautsko-woodcrafterského oddílu TROJKA SHAWNEE ZÁBŘEH

číslo 164 / 15. ročník

V tomto čísle najdete vše důležité, co se v oddíle Trojka Shawnee událo na táboře „Pod vznášejícím se stožárem“, konaném na tradičním místě ve Štítech roku 2004.

Slovo ExDegandawidy

Moje „funkční období“ na táboře skončilo, ale protože tato BK se týká především tábora, bylo by určitě dobré, abych jej krátce zhodnotil i ze svého pohledu a naposledy tak zaplnil tuto rubriku s názvem Slovo Degandawidy.

Nebudu chodit kolem horké kaše a rovnou napíšu, že já osobně jsem měl z tábora opravdu docela dobrý pocit, rozhodně lepší, jak z toho loňského. Možná to bylo tím, že jsem měl víc zodpovědnosti a že to byl první tábor, který jsem vlastně vedl. Ono totiž když si člověk připadá jak páté kolo u vozu, určitě to na náladě nepřidá. Chtěl bych taky poděkovat všem, kdo přiložili ruku k dílu.

Jak starším členům jako Rendy a Wablautanaga, kteří obětovali opravdu hodně volného času, tak těm mladším, kteří se třeba jen rozkoukali. A i když třeba Tarzan může mít pocity onoho pátého kola u vozu, i jemu patří dík za jeho obrovskou aktivitu jak při chystání tábora, tak na táboře samotném. Často jsme se s Tarzan možná názorově rozešli, ale pokud Tarzan vytrvá, nebude dlouho trvat, kdy on povede svůj tábor. Tedy shrnuto, dík patří rozhodně všem, kdo měli zájem na tom aby tábor byl lepší a tady samozřejmě nesmím zapomenout na Mičkinikwu, jehož práce pro oddíl se často bere jako něco automatického.

Protože je mi ale jasné, že můj pohled je velice zkreslený a skoro nic nevyovídá o skutečné kvalitě tábora, nakoukneme i do závěrečné táborové ankety. Tak tedy objektivně vzato, v mnoha věcech byl tento tábor určitě míň povedený než loňský, třeba právě díky mojí nezkušenosti. Ale bod po bodu:

1. otázka se ptala, co se ti na táboře nelíbilo. Pomineme-li počasí, kritika padala především na nedostatek volného času, na způsob tábora, který byl rozsekán na tři části (stavba, yksuiapi a závěr) a taky etapovka měla svoje mouchy. Tedy s tím vším se dá něco dělat a před příštím táborem se nad tím rozhodně zamyslíme!
2. otázka byla naopak o tom, co bylo na táboře dobré. Tak tady jasně dominuje super Yksuiapi, taky jídlo bylo vynikající, dál lakros, lukostřelba, antiden, dokonce i hlídky...
3. dotaz směřoval na toho, kdo se na táboře nejhůř choval (z členů). Konkrétní jména psát nebudu, ale každý asi ví, jak mu ostatní dávali najevo, zda je přínosem nebo spíš brzdou a doufám, že se nad tím dotyční zamyslí. Já jen dodám, že bych se s názorem vás docela shodl.
4. Víc by příští rok mělo být hlavně volno (to se shodli skoro všichni), taky výletů a her.
5. míň by mělo být prý práce (nevím, co se s tím dá dělat J).
6. otázka se ptala, kde by měl být příště tábor. Tak nejvíc návrhů bylo ve Štitech a na Pastvinách, objevila se i Vápenná, Valašské Klobouky, Slovensko atd.
7. Kdo se vám nejvíc líbil z vedení se nedozvíte, to si necháme pro sebe...
8. a kdo se vám nejvíc nelíbil zrovna tak.
9. otázka se týkala věku, to není třeba rozebírat.
10. Celková známka za tábor by vyšla asi tak 1,6 až 1,7, tedy je co zlepšovat a těším se, že se to příští rok povede....

Stopař

Známé výroky tábora Pod vznášejícím se stožárem 2004

„Hej, Ječmen, dobrá kabelka!“

Anonym tak způsobil „kabelkománii“. Ječmen se na Yksuiapi koupal a protože neměl náhradní slipy, musel si je sušit navlečené na klacku, který nesl v ruce. Před projíždějícími auty svoji „kabelku“ schovával...

Mimochodem, bleskovým průzkumem mezi účastníky Yksuiapi X-treme 2004 se zjistilo, že náhradní trenky nebo slipy nemá ani polovina účastníků...a druhý den tedy „kabelkovali“ skoro všichni.

„A to pak jako budeme močit modře?“

Býkova otázka poté, co spatřil polévku Mauglího služby, kdy byl vylosován Barevný oběd.

„Mě nemůže nějaký deštík rozházet.“

Mona na Yksuiapi X-treme 2004 večer, když se mu nechtělo stavět přístřešek. Ráno, když se probudil v pěti centimetrech vody promoklý naskrz se všemi věcmi, mu asi bylo všelijak...

„Přijeli umělci z Prahy.“

Můj komentář při občasném „zatmění mozků“ jednotlivých členů služby.

„Jen aby se z nás pak nestali nějakí skopčáci.“

Ječmen vyjádřil své obavy poté, co jsem mu sdělil, že půjdeme z kopce.

„Ale já jsem si to opravdu umyl!“

Smodrch takto často hájil čistotu svého „ešusu“. Mimochodem, z toho, co po „umytí“ v jeho ešusu zbylo, by se najedla celá somálská rodina a ještě by zbylo na psa...

„Plamen, hele!“

Takto účastníci Yksuiapi X-treme 2004 upozorňovali nejmenovaného plejboje, že se blíží nějaká děvčata.

„Tak já napíšu Klausovi.“

Takto Ječmen reagoval na zjištění, že z Krkonoš píšeme pohledy Barošovi, Poborskému a Nedvědovi. Skutečně to udělal a pohled určitě došel, protože jsme zjistili i směrovací číslo Hradu. Ječmen se zavázal, že kvůli prezidentovi umístí na klubovnu schránku, aby nám mohl odepsat.

„To půjde stejně ven i s práškem.“

Takhle odpověděl Brouk na můj dotaz, kolik chce prášků proti nevolnosti v autobuse. Horor!

„Jéžíš, těch kytiček bylo posledních pět na světě a on je zašlápl!“

Takto se projevoval Ječmen když jsme omylem vlezli do přísně chráněného území. Holt skauti... Mě bylo chvílemi na omdlení.

„Bude pršet, malé děti si hrají.“

Takto Plamen okomentoval to, že asi osmileté holčičky šli ve Velké Úpě na houpačky. Sotva však holčičky odešly, naši borci včetně Plamena naběhli a až do odchodu houpačky neopustili.

„Hlavně tam napište číslo našeho účtu, ať z těch jeho milionů taky něco máme.“

Anonym při debatě nad pohledem pro Milana Baroše.

„Dal bych si.“

No comment, neboť jsme slušný oddíl.

Sesbíral: Rendy

Souboje při lakrosu byly skutečně tvrdé, tělo na tělo, jak dokazuje Mauglího výraz. Bojují Mauglí, OHEIJSJA a Netopýr, přihlíží Plamen, Běďa a Tarzan. Vzadu odchází Drak.

Soutěž o Zlatou buchtu

Stalo se již tradicí, že nejrůznější buchty, perníky, ublaniny, koláče, lívany, dorty, štrůdly, řezy, rolády a podobné pochutiny přivezené rodiči na Návštěvní den jsou hodnoceny v soutěži s názvem Zlatá buchtu. Letošní klání bylo opravdu velice prestižní, neboť mu předcházela masivní reklamní kampaň, podpořená marketingovým záměrem vedení, tj. dobře se na táboře najíst.

Sešlo se tedy nevidaných 27 vzorků. Od každého druhu pečiva byl oddělen soutěžní vzorek a byla ustanovena pětičlenná porota ve složení Stopař, Rendy, Mičím, Michal a Provaz, coby Jediný šíp.

Není třeba si myslet, že porota byla proto, aby se najedla. Většina jejich členů, stejně jako celý tábor, byla dávno „přecpána“ sladkostmi, zejména Provaz, který uprostřed soutěže zkolaboval se slovy „Já už nemůžu“ a tvrdošjně odmítal dál se nácipávat sladkým.

Porotci udělovali každému vzorku body od nuly do 10. Nejvíce tedy bylo možno získat 50 bodů. Takže konečné výsledky:

- 1. místo – vynikající perníková dorta upečená p. Mičochovou 38 bodů**
- 2. místo - zajímavé barevné pudinkové řezy od paní Kalábové, vítězky předchozích 2 ročníků 36 bodů**
- 3. místo - karamelová pochoutka od slečny Veroniky Benkové 34 bodů**

Na čtvrtém místě s 32 body byly buchty od Ječmena, Bédi, Škvarek+Provaz a ještě jednou od Ječmena, resp. jejich maminek či babiček. Uvidíme se zase za rok!!!

Rendy

Velké Yksuiapi X-treme 2004

Nultý den – úterý 6.7.2004

6 km + 170 km vlakem a autobusem

Velké Yksuiapi bylo letos naplánováno do Krkonoš. Jako vždy došlo k prozrazení cíle, avšak čas se podařilo utajit a navíc členstvo na Krkonoše moc nevěřilo, spíše se dávaly šance Králičáku. Takže po sbalení a nafasování jídla jsme ve složení Mauglí, Ječmen, Drak, Brouk, Mona, Běďa, Provaz, Plamen, Cestovatel a Rendy vyrazili. Bylo úterý asi jedna hodina odpoledne.

První incident nás čekal na nádraží ve Štitech, kde se jedna babička pohoršovala nad tím, že „ji ti skauti snad ani nepustí sednout“. Na obranu našich borců musím říct, že babička byla lehce zmatená a navíc se do poslední chvíle tvářila, jako že jen prochází okolo. Jinak by ji naši chlapi jistě sednout pustili!

Ve vlaku jsem prozradil cíle naší cesty (Sněžka, pevnost Stachelberg, apod.) a doufal jsem, že všichni se vrátíme ve zdraví.

Další část cesty z Dolní Lipky byla plánována autobusem. Ve stanovený čas odjezdu kolem zastávky profrčel plný autobus a situace se stala skličující. Naštěstí to nebyl náš, který přijel po chvíli, se zpožděním. Jednalo se ovšem o dálkový autobus Jeseník – Praha s bílými potahy a čistými lidmi, na rozdíl od nás. Vzbudili jsme menší pozdvižení, ale jelo se. Celou cestu jsem se modlil, ať není nikomu špatně. Měli jsme sice prášky, ale Brouk prohlásil, že to půjde ven i s práškem! Tím mě moc neuklidnil. To jsem ještě netušil, že si Běďa na zastávce zapomněl bundu.

Šťastně jsme dojeli až do Hradce Králové. Odtud do Svobody nad Úpou probíhala cesta hladce po kolejkách. Ve Svobodě byla konečná. Odtud jsme došli do Jánských Lázní a dále po zelené. Pod Jánskou horou jsme postavili stany a zalehli jsme. Celou dobu jsme si dávali pozor, abychom nocovali mimo Krkonošský národní park.

První den – středa 7.7.2004

21 km, převýšení 700 metrů

Budíček byl v sedm. Po sbalení a snídani se vyrazilo. Šli jsme přes Zlatou vyhlídku až k Hoffmanově boudě. Zde jsme poprvé ztratili značku. Do chaty jsme nešli, neboť zde byly „ceny v eurech“, tj. mimo naše finanční spektrum. Čekal nás výstup na Černou horu. Zde jsme podruhé ztratili značku a prošli jsme „chráněným územím, vstup přísně zakázán.“

U Černé hory jsme si dali párek v rohlíku a vyrazili na rozhlednu. Na mě zůstalo hlídání batohů. Více než rozhled však na naše drsnáky zapůsobila skupinka děvčat, která se rovněž vydala vzhůru. Zvláště pak „tamta jedna, ta byla dost dobrá“, jak se znalecky vyjádřil Plamen. Faktem je, že pohled z rozhledny přišel každého na 10 Kč.

Poté jsme procházeli černo-horským rašeliništěm. Míjeli jsme jezírka, bažiny, močály. Přes krásnou Hubertovu vyhlídku, odkud byla vidět velká část Krkonoš, jsme došli na horskou farmu Sosna. Jedná se o ekologickou farmu, kde prodávají ekologické potraviny. Někteří zkusili „farmářovu svačinu“ – chléb

Odpočinek na chatě pod Černou horou. Kluci jsou spokojeni, neboť každý právě obdržel párek v rohlíku. Další zastávkou bude za okamžik rozhledna, to ovšem ještě Běďa, Mona, Cestovatel, Mauglí, Plamen ani Brouk netuší

s tvarohem, jiní koláče, karamelové mléko. Plamenův pokus navázat kontakt s obsluhující dívkou ztroskotat hned v počátku, neboť dotyčná Plamena seřvala, že jim sedí na stole.

Odpoledne jsme se spíše doplazili do Velké Úpy. Po cestě jsme si mezi sebe museli rozebrat velkou část Provazových „zavazadel“, nebo jinak bychom byli na cestě ještě teď. Mimochodem Provazovo vybavení na Yksuipai bylo vskutku luxusní – dvoje boty, ručník na který přišel až poslední den, dvě mikiny, a tak dále.

Ve Velké Úpě jsme doplnili zásoby. Koupili jsme pohledy a rozhodl jsem se, že napíšeme našim fotbalistům Barošovi, Nedvědovi a Poborskému. Když to viděl Ječmen, napsal prezidentu Klausovi. Pohledy jsme skutečně podepsali a odeslali i s naší adresou, třeba nám od nich něco přijde.

Pak kluci zabrali obecní houpačky a byl rozhod. Večer jsme se vydali do cíle naší dnešní cesty – Pece pod Sněžkou. Tam jsme objevili stánek se zmrzlinou a pak jsme hledali místo na spaní a koupání. Po zjištění, že vyhlédnutá nádrž je pitný zdroj, jsme se vrátili. Opět jsme šli kolem zmrzliny a paní prodavačka z nás měla velkou radost, protože si všichni dali znovu. Nakonec jsme za Pecí našli potok i s Balatonem. Koupal se jen Ječmen, protože voda byla ledová. Neměl náhradní slipy, tak je sušil cestou v ruce, což zdálky vypadalo, že nese kabelku. Našli jsme místo na přespání a rozhodli se dát širák. Okolo desáté začalo pršet, ale jen trochu, takže jsme noc přečkali ve zdraví.

Druhý den – čtvrtek 8.7.2004

24 km, převýšení 800 metrů

Budík byl opět v sedm a vyrazili jsme na jeden z cílů letošního Yksuipai – nejvyšší horu České republiky – Sněžku, jejíž vrcholek je ve výšce 1602 metrů. Naše trasa vedla přes chatu Růžohorky, kde nám utekli sprinteři Běda + Ječmen, kteří zvládli výstup v rekordním čase. Zde jsme usušili věci, které nám navihli při večerním dešti, protože bylo krásné počasí.

Okolo Růžové hory jsme šli za svým cílem. Zde také definitivně zhasly naděje části členů na to, že pojedeme lanovkou. Zaprvé je to drahé a zadruhé vyjet nahoru lanovkou dokáže každý bambula (kromě Ječmena). Ječmen měl hrůzu z toho, že mu někdo přeřízne lano u lanovky a že spadne. Před polednem se nám Sněžka ukázala v plné parádě, výstup přes obrovské schody byl náročný. Obdivoval jsem Ječmena, který nahoru vynesl Provazův batoh. Já sám jsem potřeboval nějakého nosiče...

Na Sněžce bylo hezky teplo, krásný rozhled a spousta lidí. Běda a Brouk měli puchýře na uších od sluníčka, což jsem viděl poprvé v životě. Běda si navíc omylem

koupil pohled v polském obchodě a v našem mu pak na něj odmítli prodat známku. Nevěděl jsem, že Běda umí tak skvěle polsky...

Zpátky jsme to vzali po polské straně, pak přes Luční boudy a Výrovku. Byl opravdu teplý den a začalo nám docházet pití. Na Výrovce jsem ze zoufalství koupil pití (půl litru za 20 Kč) a doufal, že na další chatě to bude lepší. Voda se nedala doplnit ani na WC, kde byl porouchaný automat, který sežral Cestovatelovi 2 Kč a dál jej nepustil.

Na další chatě Na rozcestí však stál půllitr tekutiny P A D E S Á T korun, což jsem odmítl. Nakonec jsme došli zpátky do Pece, kde jsme provedli velký nákup potravin a

Právě jsme zdolali Sněžku a tak jsme si ji vyfotili. Jeden z cílů letošního Yksuipai byl právě naplněn

hlavně vody, která do nás přímo zasyčela. Šli jsme na místo kde byl náš Balaton a tam jsme se všichni kromě Mony (měkáč!) vykoukali, takže svoji „kabelku“ měl skoro každý.

Spali jsme na stejném místě jako předchozí noc, jen s tím rozdílem, že ti rozumnější si postavili stan nebo přístřešek, protože mělo pršet. Mona, Běda a Provaz byli drsníci a spali širák.

Třetí den – pátek 9.7.2004

26 km, převýšení 500 metrů

Ráno jsem naplánoval budík na šestou, abychom stihli vše co bylo v plánu. Protože v noci pršelo, šel jsem se nejprve podívat, co dělají naši „širáci“. Hned mě zaujaly Bědovy boty, vtipně ponechané dešti celou noc napospas. Neměně zajímavý byl Mona, který spal v jakési „vaně“, do které přes noc nateklo cca 5 cm vody. Relativně dobře byl na tom Provaz, který byl částečně pod celtou, ovšem jeho věci byly poházené okolo. Prál bych všem vidět obličejy všech tří výtečníků poté, co jsem je probudil... To se musí zažít, že kluci?

Vyrazili jsme rychle a prakticky bez snídaně. Cílem byla pevnost Stachelberg. Bohužel začalo pršet. Mona byl naskrz už tak, navíc neměl pláštěnku. Hodně se ochladilo. Po dvou hodinách pochodu v dešti jsme se ocitli opět na horské farmě Sosna. Bylo zavřeno, tak jsme to riskli a schovali se jim do stodoly. Tam jsme se nasnidali a hlavně trochu oschnuli, i když jen trochu. Hlavní ale bylo, že mezitím přestalo pršet. Všem byla kosa a suché boty jsem měl jen já. To se ale brzy změnilo poté, co jsme prošli loukou, kudy nás vedla značka. Do Horního Maršova jsme dorazili promrzlí a mokří. Naštěstí přímo na návsí byl hotel Slovan, kde jsme si dali čaj za 12 Kč. Pak jsem ještě přiobjednal každému hranolky za 20 Kč, jenže servírka k tomu suverénně přidala tatariku nebo kečup, takže výsledná cena byla 450 Kč, což mě lehce omráčilo.

Raději jsme šli na pevnost. Od té nás dělilo 10 km Rýchorským lesem se zajímavou přírodou a pevnostmi z první republiky. Dokonce jsme narazili i na jeden objekt těžkého opevnění, který nebyl uzavřen, takže jsme jej pečlivě prozkoumali.

K večeru jsme byli na místě. Pevnost byla zajímavá, dokonce hned vedle byl jeden krásně rekonstruovaný lehký objekt, kde byly i kulomety, periskopy, prostě všechno. V hlavní pevnosti byla zajímavá výstava na téma Československé opevnění z let 1936 – 1938. Byl jsem příjemně překvapen tím, že to některé kluky zaujalo skoro na hodinu.

Čekal nás poslední úkol – najít vhodné místo na noc. To se nám cestou na Žacléř, kde byl cíl naší cesty, podařilo. Po cestě jsme našli hodně hub, k jejich sběru nás inspirovala paní, která nám svoje darovala se slovy, že my máme jistě větší hlad, než tak něco. Utábořili jsme se na jedné loučce a protože jsme opustili i ochranné pásmo, Národního parku, mohli jsme bez obav rozdělat oheň. Mona a spol. se konečně sušili a ostatní si pekli hříby na ohni. Až na výjimky to ale bylo nechutné jídlo.

Přístřešek nebo stan si tentokrát postavili všichni. Nejrychleji to měli Cestovatel + Plamen a Mauglí s Drakem. Běda s Monou to stavěli hodinu a stejně se to nějak „nepovedlo“. Budeme muset trénovat.

Čtvrtý den – sobota 10.7.2004

5 km + 170 km vlakem

Počasí se vydařilo a tak nám šlo balení od ruky. Do Žacléře to byly asi tři kilometry, které jsme hravě zvládli. Na náměstí jsme opět doplnili zásoby a vydali se na nádraží. To byla taková zřícenina, že jsme to málem ani nenašli. Budova se krčila mezi takovými garážemi nebo co to bylo. Před budovou byla jedna kolej, navíc zarostlá. To bylo vše. Ale hlavní bylo, že přijel vlak a odvezl nás do Trutnova, kde jsme přestoupili na Starkoč a pak přes myslím Václavice dál až do Štítů. Většina lidí část cesty prospala.

Měli jsme za sebou téměř 90 kilometrů, prošli jsme v podstatě nejvýchodnější část našich Krkonoš. Do tábora jsme dorazili okolo sedmnácté hodiny. Byli jsme značně unaveni, ale plní zajímavých zážitků, jež nám uplynulé čtyři dni přinesly.

Rendy

1. den tábora – pátek 25. 6. 2004

Tento tábor začal netradičně již ve školním roce. Na víkend přijela skupina starších, kteří měli za úkol vybudovat základní stavby. Přijeli Mauglí, Mona, Běda, Tarzan, Plamínek, Dráček, Ječmínek, Brouček, Netopýr, Wablautanaga, Mičkinikwa, Stopař, Rendy, Miša, Michal a Mičím.

První část přijela v pátek večer. Po vyložení věcí z vleček jsme začali budovat čtyři tee-pee. V některých jsme ten den stihli i lining a postele. Poté jsme se odebrali do kuchyně, kde jsme si na improvizovaném ohni opekli špekáčky.

Tarzan

2. den tábora – sobota 26. 6. 2004

Vstali jsme v 7:30 a následovala delší rozcvička. Poté jsme lehce pojedli a rozdělili se do pracovních skupin. Dostavovalo se ještě jedno tee-pee, umývárka, techničák, marodka, kuchyně, latrina a sprcha. Z minulého tábora zde byla spousta náhradních dílů a dřeva, tak stavění pokračovalo rychle.

Lehce jsme poobědvali a zahráli jsme si softball. Večer následovalo osobní volno. Na večeri jsme si opekli špekáčky. Po desáté hodině proběhla rada.

Tarzan

3. den tábora – neděle 27. 6. 2004

Budíček byl trochu později a protože byla neděle, nebyla rozcvička. Po snídani pokračovaly práce z předešlého dne. Hotová již byla umývárka a navíc se kopala odpadovka a vsakováčka. Opět jsme pracovali až do oběda, po kterém jsme hráli lakros.

Mičím dostal angínu a odjel domů. Nebyl však sám, s ním odjeli i Mauglí, Mona, Mičkinikwa, Wablautanaga, Rendy a Dráček. Zbylí členové dodělávali své stavby až do večere, po které jsme měli v jídelně oddechový program. Psali jsme si deníky, poslouchali fotbal a občas to proložili zpěvem. V noci poté byl zahájen tábor.

Tarzan

4. den tábora – pondělí 28. 6. 2004

Ráno raničko skupinka starších členů pod vedením Stopaře uskutečnila první rozcvičku na táboře v 8 hodin. Snídaně složená z čaje a chleba s máslem zasytila převážnou část členstva. V průběhu dopoledního programu probíhaly stále stavební práce, nyní již jemnějšího rázu, například dostavba mostu spolu se zábradlím, úklidové práce v okolí kuchyně a mnoho dalšího.

V kuchyni se pro tento den uhnízdil Michal s Tarzanem a Broučkem. Na svačinu byla tatranka a k obědu v půl jedné bylo uvařeno větší množství polévky a přiměřené kvantum rizota. První polední klid plynul v mírném teplém podnebí, jednou i mírně sprchlo.

Na rozptýlení od práce posloužila chvilka s výběrem odborností ke splnění v průběhu tábora. Jelikož teplo vybízelo k vodním radovánkám, zahráli jsme si mnoho her s ešusy a vodou. Takřka každý skončil mokrý. Další chvilka programu byla v duchu zdravotvědy, téměř každý jistě ví, co v krizových situacích dělat, pouze Ječmínek je ještě v otázce ztrát končetin nejistý.

Malé zásoby vody vyhnaly pěti nosičů k místním domorodcům pro necelých sto litrů. Do večere zmizela větší část dřeva na vrchu louky. K večeri byl vařený párek a nakonec nám odjel Plamínek domů.

Večerní program složen ze zpěvu a filozofických otázek okolo skautingu nenechal nikoho chladným. Následující hygiena a kraťoučká Lelevatika zakončila tento den.

Michal

5. den tábora – úterý 29. 6. 2004

Den už začal podle táborového řádu v 7:00. Po rozsvičce vedené Michalem následovala snídaně. V kuchyni byl tento den Stopař s Ječmínkem a Bédou.

Dopoledne probíhaly tradiční dodělávací práce. Téměř se dokončil úklid pořezaných javorů z louky a dál byla dokončena latrína. Po svačině už byl program volnější s důrazem na OP, psaní deníků atd. Na obědě se už začaly projevovat přebytky jídla, protože ačkoliv se původně počítalo s dvanácti lidmi, bylo nás tu teď už jen devět. Guláš se ale snědl skoro všechen.

Po poledním klidu proběhlo krátké fotbalové utkání – předehra semifinále Eura Česko – Recko, v němž se obě reprezentace rozešly smírně 2:2. Trávník byl mokry po krátké přeháňce, takže hra v kanadách byla zajímavá. Pak už přišla soutěž s pracovním názvem „sežeň vejce“. Úkolem soutěžících (Ječmen, Běďa s Něčou, Brouk) bylo sehnat vejce s podpisem (ovšem nikoho z tábora). Vejce navíc nesměli koupit. Zvítězil Netopýr s Bédou, kteří se vrátili zhruba za hodinku, přestože Běďa byl zraněný (ránou ryl hlínu cestou z nákupu). Ječmen se při této akci zase natáhl a prý i kvůli tomu přišli s Broučkem až za neuvěřitelné dvě hodiny! Na svačinu už nám stačil jen jediný bochník chleba, protože Míša s Michalem taky odjeli a Cestovatele zmožila únava, takže raději odpočíval ve stanu.

Takže v tuto chvíli bylo v táboře jen šest práce schopných lidí. Tarzan, Brouček, Ječmínek, Netopýr a Běďa se vrhli na vázané stavby, i když tento den opravdu jenom začali. Mezitím Stopař připravil sprchování a večeři. Večer tedy mimo docela povedeného zpěvu (zvládli jsme i kánon Červená se line záře) proběhlo sprchování a před večerkou krátká levatika. Kladníkem byl Ječmen, záporníkem Cesták a tento den byl ohodnocen známkou 1,00, takže to asi ušlo.

Stopař

Vedení tábora při odpočinku po práci. Vlevo je WABLAUTANAGA, naproti němu sedí Michal, za ním MIČKINIKWA a Míša. Vzadu se pohybuje Ječmen. První dny daly účastníkům zabrat, protože byly vyplněny pouze prací.

6. den tábora – středa 30. 6. 2004

Tento den začal jako mnoho jiných táborových dní rozcvičkou. Své "smrtící" cviky si pro nás přichystal Tarzan. Po rozcvičce má být hygiena, ale nejspíš mluvím za všechny, když řeknu, že tento čas je vzpamatovávací pro ty, kteří zrovna nemilují drsné ranní vstávání.

Snídani měl na starost Stopař, což je záruka kvality. Do svačiny byly nějaké dodělavky prací a po nich jsem musel nastoupit do kuchyně, kde se připravoval hlavní bod dne – Setonův hrnec. Zatímco zbytek tábora kopal dvě díry a ohříval kameny, my jsme pro případ neúspěchu vařili ryži. A pak to začalo. Naskládali jsme jednotlivé vrstvy přesně podle knihy, zalili to vodou a ucпали. Teď jsme jen doufali v dobrý výsledek. Pesimisti říkali: „To kuře bude syrové.“ Optimisti říkali: „Ne, bude připálené.“ Až pak přišel ten správný okamžik. Lopaty se zabořily do hlíny a začaly pomalu odkrývat náš oběd. Za pár minut leželo na tácku osm kuřecích čtvrtek. Výsledek byl relativně dobrý. Ale všechna kuřata byla od hlíny, popela a kopřiv. V této chvíli kdosi vyřkl výrok dne: „Ten Seton je prase!“ Další půlhodinu jsme omývali kuřata, aby byla alespoň trochu požitelná. Kuřata byla buď dobrá, nebo táborníkům silně kručelo v břiše, protože všechna skončila v břichách, i když Stopař upozorňoval: „Co nepůjde od kosti, to nejezte!“ Přestože to měl být oběd bez nádobí, nádobí bylo více, než kdyby se kuřata normálně vařila.

Po odpoledním klidu se hrál mač v lakrosu. Portugalsko proti Holandsku. Pomyslný vítězný pohár si odnesli Holanďani po těsné výhře 10:9. A po hře přišla práce – stavba přehrad. Tarzan, hlavní inženýr, si stále stěžoval na umístění, na dno,...

Stavělo se až do večere. Po večerí pár písniček, hygiena, Stopařova „zkrácená“ lelevatika. A pak... hurá na kutě.

Cestovatel

7. den tábora – čtvrtek 1. 7. 2004

Jako každé ráno i to dnešní začalo rozcvičkou. Snídaně byla chutná, snad jako vždy. Dopolední program se nesl v duchu prací. Potřeba vykopat další dvě latríny byla jistou jistotou. Urobily se podkladky pod bedny v kuchyni. Oběd ukuchtil Maugli s Dráčkem, jednalo se o špagety s pikantní omáčkou.

Polední klid uběhl velmi rychle, oběd totiž byl opožděn. Chvilka lakrosu, v němž šlo doslova chvílemi o život, nám rozproudila krev v žilách. Jelikož musely být postaveny rámy na postele, odebrala se většina členstva do dalekého lesa na suché stromy. Při odchodu z lesního pracoviště mírně sprchlo. Na svačině chyběl Ječmínek, stále někde potácející se v lese.

Žádná voda na vaření vyhnala dobrovolníky k místní domorodkyni.

Chvilí oddechu zajistilo rozdělení ohně a následné ohřátí vody. Vítězství připadlo tandemu Běda + Netopýr.

Večer přinesl večerí a po ní další chvílku se zpěvem u kytary. Katastroficky dopadl pokus o sladění tří hlasů u písničky Červená se line záře. Již nikdy více.

Večerní lelevatika a večerka znamenaly konec tohoto dne.

Michal

8. den tábora – pátek 2. 7. 2004

Po budičku v 7 hodin následovala klasická rozcvička a samozřejmě snídaně. Dnešek byl posledním dnem před příjezdem zbytku tábora, takže mimo jiné nás opět čekaly dodělavací práce. Ještě brzo ráno před snídaní ale odjel Michal do Zábřeha k ortopedovi s Netopýrem, kterému se zhoršilo zranění kolene. Ostatní se tedy během dopoledne vrhli na výrobu postelí pro zbytek tábora a Stopař připravoval visutý stožár ke vztýčení. Během dopoledne se tedy povedlo vyrobit dostatek plátěných postelí a po svačině jsme se všichni vrhli na vztýčování stožáru. To se povedlo nad očekávání bezproblémově a stožár působil i docela bytelym dojmem.

Po obědě dorazil Plamen a krátkým fotbálkem jsme rozhybali tělo. Následovala úprava dosud neobydlených stanů a po svačině zase trošku běhavější soutěž spojená s hledáním rostlin s názvem začínajícím na určité písmeno. Ukázalo se, že na „D“ toho moc nezačíná a Ječmen s Broukem nenašli dub ani po dvouhodinovém hledání.

Mezitím se stihl vrátit Michal s Nétou (jehož koleno bylo našťestí v pořádku), taky přijel Šmodrchl, Mičkinikwa, Wablautanaga a asi hodinku tu čekal na Ječmínka jeho děda. Večer vyrazil Wablautanaga se Stopařem pro vodu, kde „navázali kontakt“ s místními skauty chystajícími se na tábor na Slovensko. Mičkinikwa v táboře probral s klukama pár věcí ohledně OP a večer proběhlo první snímání státní vlajky.

Stopař

9. den tábora – sobota 3. 7. 2004

Ráno začínající rozcvičkou a snídaní bylo doprovázeno všeobecnou nervozitou.

Dnes měli totiž přijet všichni mladší členové našeho kmene. Již od rána do oběda se sjížděli po menších i větších skupinkách.

Pomalou se všichni zabydlovali ve stanech a svůj pelech vybavili kapsáři a jinými věcmi. Na svůj první oběd zakusili jistě něco chutného (nevím co).

Polední klid starší strávili pracemi, spíše doděláváním některých maličkostí. Menší kluci si zkusili zahrát lakros, což jim šlo velice výtečně. Svačina a následující večere a čas pro program byl víceméně volný. Pak přišla osudová hodina. Večerní nástup k vlajce a lelevatika. Na lelevatice se vyjádřil kladník a záporník, členové i vedení. Přišlo i na ruletu poprvé na tomto táboře a jako naschvál se vylosoval antiden.

Díky vzniklým okolnostem se poslali všichni spát, až na vedení, jenž se radilo o programu. Okolo jedenácté hodiny večerní byl písknut nástup, po němž následovala snídaně v podobě smějících a veselících se chlebů. Ranní vztyčení vlajky v krojích nikoho nenechalo na pochybách ohledně pojmu dne. Roztleskávačky ve stanech propojované stezkou odvahy, kterou všichni absolvovali beze strachu, byly ohodnoceny tatrankou.

Noční zápas ve fotbale pouze při svitu jedné baterky rozproudil krev v žilách. Závod se svíčkami v mnoha variantách udělaly tečku za tímto antidnem a my se odebrali okolo půl čtvrté do spacáků.

Michal

Tábor se pomalu rozběhl a došlo i na hry a soutěže.

Lakros se v poslední době v našem oddíle těší stále stoupající oblibě. Starší členové jsou v lakrosu již velice zdatní, zde vidíme část naší lakrosové elity – Michala, Draka, Mauglího, Mlčíma a Brouka.

Naši letošní nováčci z Leštiny se během tábora lakrosu teprve učili a šlo jim to velmi dobře. Káně, Býk Dračák i ostatní budou brzy zdatnými hráči.

10. den tábora – neděle 4. 7. 2004

Tento den začal mnohem dříve, než mnohý čekal, protože v táborové ruletě padl oblíbený antiden. Budiček byl ve 23:00, ale bez rozcvičky, poněvadž je neděle. Obvyklé ranní ceremonie (nástup, ...) také proběhly v nočních hodinách. Na snídaní každý tým

dostal jednu půlku chleba, uprostřed namazanou marmeládou a porad' si. Po snídani byl program v týpi Sov – nějaké zpívání apod. A zároveň po Smrtáku vedla stezka odvahy. Jenže se chodilo po dvojicích – větší, menší a ten větší měl zavázané oči. Jako správná motivace byly na konci stezky tatranky. A na rozehrátí se zahrál fotbal v noci při světle baterek. Jen „Slunce“ bylo občas opilé, svítilo úplně někam jinam než na balón.

Další program byla svíčková olympiáda – nošení svíček, sfoukávání,... Zde se blýsknul Béd'a, který dotáhl svůj tým k výhře. A protože se potom už začalo „smrákat“, byl dán rozchod do postelí.

Druhý budíček byl v 10:00, aby se mohlo jít přímo na oběd, jenže ten měl rekordní zpoždění. Zabral celý polední klid. Po obědě se hrálo shinny, ale my jsme potajnu připravovali etapovku. Když pak jeden tým, po zuby ozbrojen, vtrhl na ostatní, ti si v klidu hráli shinny dál, přestože byli „zabíjeni“ jako mouchy.

Poté se roztopila sprcha a sprchovalo se, pralo se oblečení, plus nějaký doprovodný program (vzduchovka, luky,...) a pak večerní ceremoniál (nástup, lelevatika) a hurá na kutě.

Anonym

11. den tábora – pondělí 5. 7. 2004

Tento den měl již tradičně rozcvičku a snídani, po které jsme začali vyrábět káry. Vyráběli se tři stroje. Mauglí, Škvarek, Býk a Mona stavěli tenký, lehký vůz značky MC LADA. Brouček, Netopýr, Káně a Vlk budovali robustní, ale přitom velmi elegantní vůz Rols Royce. Nakonec budovaly dva spojené týmy z etapové hry tj. Plamen, Lišák, Provaz, Leopard a Ječmen, Béd'a, Dráček strágulu F1 značky Lambor Ferrari. Oproti minulému roku ve velmi dobrém technickém stavu. Závodilo se na pěti trasách, z toho jedna hlavní na nádvoří tábora. Po urputném souboji a žhavení motorů se podařilo zvítězit Mauglímu, který si káru šetřil na hlavní okruh. Po soutěži se uklízelo a na další program jsme byli rozděleni do dvou skupin. Mladší členové se učili na nováčkovskou zkoušku a starší měli volno na sprchu a umytí oblečení. Toto volno trvalo dosti dlouho.

Poté se rozdělávaly ohně a nastoupila již dlouho očekávaná aukce. Dražil Wablautanaga a jak bývá v aukci společenským zvykem, zučastnit se jí mohou pouze lidé ve společenském oděvu. Aukce se vydařila a po nástupu ke státní vlajce a lelevatice mohli jít všichni v klidu spát. Netrvalo to však dlouho a program zpestřila noční hra.

Tarzan

12. den tábora – úterý 6. 7. 2004

Tento den začal docela podmračeně a v duchu zatažené oblohy a občasných přeháněk se to neslo celé úterý. Takže po klasických ranních rituálech jako oblíbená rozcvička, snídane a nástup k vlajce, se ujal slova Wablautanaga, který se rozpovídal o chráněných rostlinách a následně o ochraně přírody u nás. Poté následovalo takové pracovníjší volno spojené s úklidem dřevárky od dřeva a doplnění zásob do stanů. Po svačině pokračovala etapová hra. Ve dvouhodinové etapě členové pobíhali po táboře a všelicos směřovali, protože druidové mají rádi marmeládu, nebo tak nějak.

Mezitím Wablautanaga se Stopařem dovezli vodu a následoval oběd. Hned po obědě přišla dlouho očekávaná akce Yksuapi a Vlci plus Mauglí, Provaz, Mona a Béd'a vyrazili s Rendym a Cesťákem z tábora. Jejich cílem byly Krkonoše, což už všichni dávno věděli, jen vedení si naivně myslelo, že jde o překvapení. Po odjezdu první skupiny si zbylí kluci zahráli lakros pod vedením Michala. Mezitím odjel Mičkinikwa s Wablautanagou, které čekaly pracovní povinnosti. V táboře ještě proběhlo zopakování skautského desatera a dalších znalostí potřebných ke splnění nováčkovské zkoušky. Večer jsme si ještě zazpívali a den pak zakončili stahováním státní vlajky a lelevatikou.

Stopař

Poznámka: Velké táborové Yksuapi je popsáno dále.

13. den tábora – středa 7.7. 2004

Starší již včera vyrazili za svým cílem v Krkonoších a mladší teprve nějaký ten výlet čekal. Ráno program přerušil těsně po snídani hvizd píšťalky s vyhlášením Yksuapi 15 minut, takže vypukl všeobecný zmatek.

Členstvo a vedení se tedy odebralo na vlak do Štítů. V Mladkově se vystoupilo a po žluté se šlo na tradiční cíl, tj. pevnost Bouda. Cestu lemovalo množství menších bunkrů, tzv. řopíků a také naučná stezka. Na samotné Boudě proběhla dvouhodinová exkurze po místním vojenském komplexu, tj. dělostřelecké pevnosti vybudované ve třicátých letech na obranu proti hitlerovskému Německu. Zima uvnitř byla slušná.

Cesta z Boudy zpět do Mladkova je dlouhá pět kilometrů a dokonale naše nováčky prověřila, co se jejich fyzických možností týče. Na nádraží nás správkyně stanice pohostila pramenitou vodou a poté jsme odjeli směr Stíty. V táboře nás čekala pouze večeře, hygiena a spánek.

Michal

14. den tábora – čtvrtek 8. 7. 2004

Po rozcvičce jsme měli čas, ale byl ztracen písknutím Yksuapi. Zúčastnili se jej Stopař, Michal, Tarzan, Sběratel, Škvarek, Šmodrch, Lišák, Býk, Leopard, Dráček, Vlk a Káně. Cestou na nádraží ve Štítech jsme se stavili v obchodě. Vlakem jsme odjeli do

Dolní Lipky, kde byla nalezena Bédova bunda. Dále jsme pokračovali autobusem na Pastviny. Odešli jsme na Panely, kde jsme se koupali a jezdili na šlapadlech. Poté jsme se vydali směrem k Bédově chatě přes Klášterec.

Cesta byla šílená. Těchto asi 5 km jsme šli skoro dvě hodiny. Nakonec jsme však dorazili. Postavili jsme si za chatou stany a opekli si špekáčky. Chvilí jsme hráli Městečko Palermo a šli jsme spát. Stopař, Michal, Tarzan a Šmodrch spali pod širákem. Nespali však dlouho a dočkali se deště. Následoval bleskurychlý přesun do stanů se všemi věcmi. Jediný, kdo zazmatkoval, byl Šmodrch, který si venku nechal boty.

Tarzan

Tábor jel v zažitých kolejích. Služby byly tentokrát trojčlenné, ve složení v jakém se soutěžilo v etapovce. Na snímku je zachycen člen družiny Sov Mona, jak míchá v kotli nějaký tajemný lektvar.

15. den tábora – pátek 9. 7. 2004

Ráno jsme se probudili do zataženého a deštivého dne. Všichni byli relativně suší (jen pár navlhých spacáků), jen Šmodrch, který si při nočním úprku před deštěm do stanu zapomněl na dešti boty, neměl jaksi v čem chodit. Proto jsme ráno zatopili v kachlových kamnech a usadili se v obýváku chaty. Po snídani četli střídavě Tarzan s Michalem úryvky z knížek o indiánech nebo o místním kraji Orlických hor. Uvažili jsme si čaj a četbu střídali zpěvem (i bez kytary to ušlo). Následovala také soutěž v poznávání

melodií a docela příjemně nám uběhlo dopoledne. Navíc venku přestalo pršet, a tak jsme po obědě (chleba se zbytky paštiky) vyrazili na plánovaný výlet k Zemské bráně. Jen Šmodrch zůstal v chatě a sušil boty.

My ostatní jsme nejdřív zamířili k obchodu do Petrovic, abychom pak nemuseli spěchat k obchodu a měli tak klid na krásy Zemské brány. A udělali jsme dobře. Sice nás tento kout přivítal zaprášenou a hlučnou rekonstrukcí jinak malebného mostu, ale pak už jsme procházeli krásnou soutěskou podél Divoké Orlice. Navíc se vyjasnila obloha a Slunce začalo docela pálit. Proto jsme u Pašerácké lávky zkusili koupel (tedy někteří) v Divoké Orlici. Taky jsme postavili nejvyšší mohylu z kamení v okolí. A stali jsme se centrem pozornosti kolemjdoucích turistů.

Pak jsme pokračovali po naučné stezce kolem říčky a nakonec nás čekalo stoupání k chatě. Vrátili jsme se až kolem sedmé, Šmodrch přežil a po znovuzabydlení ve stanech následovala večere. Někteří z nás se odešli podívat pár set metrů za horizont, odkud byl krásný výhled na údolí a krajinu hluboko do východních Čech a tady jsme si (už docela prokřehlí) vychutnali západ Slunce, což byla skvělá tečka za dnešním podařeným dnem. Noc už proběhla bez problémů, jen bylo docela chladno.

Stopař

16. den tábora – sobota 10. 7. 2004

Zhruba okolo půl deváté nastal všeobecný úklid okolí našeho tábořiště, jakožto i chaty. Ve chvíli kdy jsme byli nachystáni na odchod a vše bylo v „rychtiku“ nastal čas rychlé snídaně.

Cestou do Mladkova jsme opět navštívili obchod, kde jsme měli možnost koupit si cokoli. V Mladkově jsme tedy pouze vlezli do vlaku. Do tábora jsme přijeli jako první, skupina z Velkého Yksuiapi se ještě nevrátila. Začali jsme si vybalovat, bylo volno s možností sprchy a vyprání si věcí. V pozdně odpoledních hodinách se vrátila skupina starších, takže tábor byl opět po více jak čtyřech dnech kompletní. Chvilka odpočinku a teplá sprcha zregenerovala naše těla. Stejně nás čekala jen večere a po dlouhé době také večerní lelevatika.

Anonym

17. den tábora – neděle 11. 7. 2004

Konečně je tady den, na který se těší většina táborníků, zejména členstva. Někdo se těší na maminku, někdo na tatínka, případně na sladkosti a buchty. Ráno se uskutečnil budíček bez rozcvičky, jak je již v neděli tradicí. Jenže někteří stále nechtěli opustit vyhrátý spacák. Nakonec jsme se všichni sešli na čerstvém ranním vzduchu. Bylo to dneska také skoro naposled, protože už po snídani začali docházet první rodiče. Ještě jsme stihli vytáhnout vlnku k nebesům. Následovala tedy hromada volného času, kdy jsme vítali rodiče, ale taky se plnila jedna lehká etapa etapovky – čištění vody přírodními materiály. Výsledky byly uspokojující, většina použila účinné pískové filtry. Rodičů přibývalo. Kdo byl zatím sám, mohl si plnit Orlí pera nebo hrát lakros.

Maminky mezitím zaplnily kuchyň buchtami všeho druhu, takže bude co jíst. Vedení za pomoci některých návštěvníků ukuchtilo všeobecně „oblíbené“ kuře na paprice. Jenže členstvo jelo na oběd buď do restaurace, nebo se tak přecpallo buchtami. Kolem odpolední svačiny začalo trochu pršet, ale jen přeháňka. Poté odjeli poslední rodiče a návštěvy skončily. Z tohoto dne má každý určitě svoje zážitky – někdo oběd v restauraci Černá kočka ve Štítech, jiný hromadu sladkostí, někdo kuře na paprice.

Večer byl volnější program, stavělo se tee-pee na základní OP a taky se hrála indiánská vybíjená, občas narušená deštěm. Na závěr se poprvé na tomto táboře hrála Čambra.

Cestovatel

18. den tábora – pondělí 12. 7. 2004

Po ránu nebylo moc přívětivé a byla mokrá tráva, takže namísto plánovaného programu na louce jsme začali křečkováním dřeva do stanů. Zhruba po hodině, kdy už nikdo celkem nic nedělala se hvizdlo a na nástupu se všichni vyptávali, kdy budou moci dodělat to dřevo. Pokračovalo se původně plánovaným zápasem v softu, který se protáhl i po svačině.

Poté přišla na řadu soutěž Zlatá buchta, která je podrobně rozebrána jinde. Poté pokračovala etapovka vedená Tarzanem a Cestovatelem, konkrétně to byla dražba věcí v jídelně. Po obědě nás čekala sportovní olympiáda a také Mlčení jehňátek, což byla soutěž vylosovaná v táborové ruletě na včerejší Lelewatice. Šlo o to, kdo vydrží nejdéle mlčet, vyhrál Mauglí, který jako jediný vydržel až do večerní Lelewatiky, kdy byla soutěž ukončena.

V samotné olympiádě byly disciplíny jako kliky, dřepy, vis, shyby, lukostřelba, odpal míčkem a běhy (100 m, 600 m, 1 500 m). Mimo samotnou soutěž šlo o plnění OP. Toto se týkalo především mladších bojovníků, protože Leopard, Káně a Lišák si splnili v neděli večer napoprvé nováčkovskou zkoušku. To stejné se podařilo na druhý pokus Dračímu zubovi a Býkovi dnes v poledním klidu.

Výkony byly úctyhodné, např. Šmodrch udělal cca 700 dřepů. Když to viděli Drak + Ječmen, rozhodli se jej trumfnout a udělali cca 800 dřepů.

Před večeří bylo volno, které někteří vyplnili lakrosem. Večer se hodně a především nahlas zpívalo a zpěv byl prokládán povídkami o Indiánech, což byla příprava na zítřejší Indiánský den. Večerní Lelewatika byla dlouhá, protože se hodně vyhlášovalo a Jediným šípem se stal čerstvý bojovník Káně, už podruhé na táboře.

Stopař

Paní Kalábová vyhrála předchozí dva ročníky soutěže Zlatá buchta (a ty předchozí si nepamatuju). Letos ovšem v silné konkurenci obsadila stříbrnou pozici se svými barevnými pudinkovými řezy. Vítězkou se pro letošní rok stala paní Mlčochová. Třetí skončila Veronika Benková.

19. den tábora – úterý 13. 7. 2004 Indiánský den

Ráno jsem vstal s Michalem o chvíli dřív, abychom stihli vše nachystat. Oblékli jsme se do indiánského oblečení namalovali si obličej barevnými hlinkami, vyzbrojili se indiánskými rekvizitami a den mohl začít. Rozcvičku jsme zahájili bubínkem a zpíváním indiánské písně. Osazenstvo tábora se rozdělilo na dvě skupiny – indiány a bělochy a začala bitva (hadrovými koulemi). Vyhrála Tarzanova skupina + Vlci. Následovala snídaně – chleba s marmeládou. Potom se pomalovali i jednotliví členové – vypadalo to

dost dobře! Po svačině začal další program. Muh-moh-wa, tedy souboj u kůlu. Tan pokračoval i po obědě. Vyhrál ho Mauglí, který ve „finále“ porazil Šmodrcha.

Odpoledne chvíli pršelo, ale pak se hrál lakros, který vyhrál Mauglího tým. Po večeři se plnil Ohnivák a bylo dopisování deníků.

Mičím

20. den tábora – středa 14. 7. 2004

Přes noc probíhala noční hra s bývalým členem Pštrosem a jeho třemi kamarády. Okolí tábora bylo rozděleno na dvě území. U nich byly schované kolíky a my jsme jim je museli odnášet do našich ležení. Jejich kolíky byly ale dobře schovány a nám se podařilo odnést sotva polovinu.

Ukončení hry bylo ve dvě ráno a do osmi se museli všichni vrátit do tábora. Ze tří skupin se vrátila pouze jedna, druhá o 25 minut později a pro třetí vedenou Tarzanem muselo po téměř dvou hodinách jít vedení! Menší skupina starších pak vyrazila pro vodu a dopolední program byl tvořen etapovkou pod vedením Cestovatele.

Po obědě se vyráběli katapulty. Tuto soutěž vyhrál Plamen, který měl nejkompaktnější stroj s největším dostřelem.

Ve včerejší ruletě se vylosoval „Barevný oběd“, takže oběd byl velmi pestrý. Byla modrá polévka, zelená rýže a červené okurky, vše za pomoci potravinářského barviva. Po odpoledním klidu proběhl mistr uzlař a soutěž ve střelbě z katapultů. Dále se plnila Orlí pera, například kácení stromů a ohnivák. Po večeři byla etapová hra, která ale nebyla dohrána. Při Lekewatice bylo ovšem vylosováno Žhavení mozků, tj. buzení celého tábora každou hodinu. Noc proto byla velmi zajímavá, hlavně pro Michala, který si to ve stanu nováčků ze Sov asi užil. Všechny tyhle experty probudit a poslat ven ze stanu nemohlo být jednoduché.

Anonym

Na návštěvní den zaujala rodiče lukostřelba a vzduchovky. Na fotce se svým lukostřeleckým uměním pochlubili Sběratel a Provaz. Přihlížejí jejich rodiče a sourozenci.

21. den tábora – čtvrtek 15. 7. 2004

Dnes ráno nebyla rozcvička, ale místo ní se sbíraly malé barevné papírky, co se jen tak válely v trávě. Každý si natěžil, co mohl a před další etapou, ve chvílce administrativy, si je mohl každý proměnit za nějakou tu zbraj. Následovala etapa „Červený drak“. Neprobíhala sice přesně podle představ, ale celkem se povedla. Po svačině si nás odchytl Datel a s ním jsme si vyšli na poznávací okruh po táborové floře.

Poznali jsme plno kytek, které jsme neznali a tím jsme si rozšířili vědomosti. Po obědě se dohrávalo dobývání Ocasu. Hráli jsme po celý program, jenže jsme nedohráli.

Škoda. Statistické propočty mluví jednoznačně o vítězství obránců, je však možné, že by to útočníci vyhráli. Po druhé odpolední svačině se dal kontrolní testík vědomostí osvojených na přírodovědné exkurzi. Celkově bylo asi 54 rostlin, takže to dalo zabrat i starším členům ze Svojsikovy družiny. A pak byl program stále volnější, aby se mohly plnit Orlí pera. Dokonce i ti menší, od nichž se čekal spíše „bugr“ poctivě plnili, asi cítili že se blíží sněm.

Cestovatel

22. den tábora – pátek 16. 7. 2004

Dnešní den byl ve znamení plnění OP a chystání blížícího se sněmu. Přijel i SKANIATARIO. Den byl našťastí ve znamení plnění OP a nikoli balení tábora, protože po nás mají jet další lidé. Na sněm byli pozváni i hosté – Pštrosova parta. Sám Pštros se sněmu neúčastnil.

Samotný sněm probíhal ve slavnostním duchu. Michal získal lesním jméno OHEIJSJA. Stal se také Wagamedem kmene. Ten, kdo si nechal udělit OP (a to byli vlastně všichni), si tak mohl vybrat, od koho si nechá OP udělit – na „výběr“ tedy byli MIČKINIKWA, SKANIATARIO A OHEIJSJA.

Mauglí se stal Orlíím Sagamorem. O svá OP žádalo celkem 22 bojovníků. Pět OP si splnil i Sachem MIČKINIKWA, který tak už má 214 OP. Podrobnější popis získaných OP je v článku od MIČKINIKWY.

Tábor dostal název Pod vznášejícím se stožářem, který navrhl SKANIATARIO. Jediným šípem tábora byl zvolen Drak.

Odstoupilo staré vedení kmene, ale nové nebylo možné zvolit, proto do příštího sněmu povede kmen trojice MIČKINIKWA, Stopař, Rendy. Na příštím sněmu by mělo být zvoleno nové vedení.

Sněm byl ukončen po 23. hodině. Rozešli jsme se do svých stanů v příjemné náladě a s odhodláním do další práce v našem oddíle Trojka Shawnee.

Rendy

23. den tábora – sobota 17.7. 2004

Dnes nás čekal pouze odjezd domů. Členové postupně odjížděli s rodiči a odváželi některé věci na klubovnu. Někteří starší (Mičím, Tarzan,...) zůstali na tábořišti ještě pár dní, aby pomohli s hlídáním tábora těm, co mají přijet po nás.

Rendy

Fotostrana tábora Pod vznášejícím se stožárem 2004

Béďa zachycen při práci kuchyni, nebo spíše nahoře u potravin. Že by tam něco mlsal? Nelze než věřit, že se pouze bojí dolů.

Cestovatel vykládá něco velice veselého Šmodrchovi, čemuž přihlíží paní Grundová. Možná vyhrožuje Šmodrchovi, že ho vezme naplocho mečem ...

Takhle zajímavě se poránu tvářil MIČKINIKWA, poté co jsem ho vzbudil svým příchodem. Tu noc totiž spal v kuchyni nahoře mezi táborovými věcmi.

Béďa, Byk a Káně ukazují rodičům svoje lukostřelecké schopnosti. Paní Bednářová nám asi ukazuje, že pan Bednář zasáhl terč.

Připravil: Rendy

OP NA TÁBOŘE POD VZNÁŠEJÍCÍM SE STOŽÁREM 2004

V tomto mém příspěvku o našich kmenových zkouškách se chci věnovat především konkrétnímu hodnocení plněných orlich per.

Na letošním táboře se přece jen odrazila vyspělost mnohých starších bojovníků, a tak jsem uznával orlí pera, která se u nás mnoho let neplnila.

Sluneční hodiny - o ty se pokusil jeden z mladší generace, bojovník Netopyř. Škoda, že byly v provozu až na závěr tábora

Zhotoví pochodeň, která hoří 30 minut – v rámci probíhajícího wagamedského kurzu se Ohiejsa pokusil toto OP splnit. Nakonec s úspěchem za 33 minut. Toto OP chce jen si udělat čas a nasbírat si větší množství smůly a precizně si pochodeň udělat.

Oheň ze špalku a uvaření 1 litru vody vyžaduje již nějaké zkušenosti. To potvrdili Rendy a Mauglí. Mauglí bojoval do poslední vteřiny a to se mu nakonec vyplatilo. Toto OP není určitě zadarmo!

Nepamatuji se, kdy naposledy si některý z bojovníků splnil OP maketa jelena. O Tarzanovi se ví, že má šikovné ruce a proto jsem rád, že se toto OP díky jeho aktivitě splnilo. Za rok se o toto může pokusit někdo další a může se pokusit o maketu medvěda.

Celkem novou zkouškou byla výroba misky ze špalku javoru, který jsme zde měli pořežán na spálení. U zrodu tohoto plnění jsem byl já a nikoho jsem do této zkoušky nenutil. Přece jen se však našli bojovníci, kteří se toto OP pokusili splnit. Jmenoval bych Stopaře (velice hezké), Plamínka, Ječmínka.

Další zkouška – **historiie S, W, S** je pro mnohé noční můrou. Je to ovšem zkouška základní a tedy pro hledače cesty velmi potřebná. Letošní tábor byl historií opět obohacen ve formě klasických skautských kartiček. I toto asi pomohlo a Gaosed Cestovatel splnil další bod k hodnosti Ranger.

Určí 20 souhvězdí na obloze - můžu zde hrdě napsat, že mezi našimi bojovníky jsou skoro odborníci, od kterých se můžeme něco přiučit. Tímto bojovníkem je s určitostí Stopař, který si toto OP splnil. Škoda jen, že jsme do tohoto OP nevtáhli více bojovníků, kterým se tato znalost může v dalším skautském roce velmi hodit

Jak jsem některým mladším bojovníkům poradil, tak se také stalo! Leopard, který si splnil Zsvěcovací zkoušku, si mimo OP ze zdatnosti, které jsou vždy mezi těmi prvními, které se pokusí bojovník splnit – si vyšlápl na OP z Ochranářství. V knize dokázal rozeznat 9 druhu motýlů a připsal si cenné OP z tohoto plamene

Letní tábor je přímo ideálním místem na plnění OP stavba týpí. To také mnozí dokázali využít. Mlčím, Cestovatel, a Tarzan se zdárně přenesli i za toto základní OP. Je vidět, že nám dorůstá nová generace šlechticů LM. I když je pravdou, že na samotném začátku stavby tábora se některým bojovníkům moc nedařilo potvrdit znalost stavby týpí a podmínky si vyžadovaly rychlou stavbu. I proto přátelé nepodceňujeme tyto základní OP

Tábor také ukázal zálibu ve výrobě luků. Chce to ovšem dotáhnout do konce, především vyrobit pěkné šípy!!! Mezi výrobce bych řadil Tarzana, Netopyřa, Broučka a další.

OP z oblasti znalce indiánu, které by měly být plněny v našem indiánském

oddíle častěji si vybral tentokrát Sagamor OHIEJSA a splnil si hned dvě. Po dlouhé době někdo dokázal, že se tyto OP dají plnit se zájmem o věc. Šlo o znalost indiánských kmenu v Americe a vyprávění o indiánském kmeni 15 minut. Věřím, že se Ohejsa pustí i do zbyvajících OP a získá Mistrovství Znalec indiánů.

Z praktického oboru OP byla i výroba sedačky ke sněmu. Tu si nakonec splnil Brouček, ale chuť na toto OP měl i Plamínek.

Vedle spíše atletických OP, které si bojovníci kmene Šavanů plnili – dostřel lukem, setonův běh, skoky, trojskok, hod do čtverce a další atletická OP, si mnozí zapsali své noci v týpí, pod stanem, vedení rodovek či si nechali uznat psaní deníku za letní tábor 2004.

Na závěr bych ještě uvedl, že o svá OP žádalo 22 bojovníku a to bylo nejvíce za poslední rok naší činnosti. Uvidíme, jak pokročíme na své cestě k vrcholu na 58. sněmu!

Sachem MIČKINIKWA

SLAVNÁ TŘINÁCTKA PO 57. SNĚMU

TŘINÁCT NEJAKTIVNĚJŠÍCH SOUČASNÝCH BOJOVNÍKŮ SKAUTSKO – WOODCRAFTERSKÉHO KMENE SHAWNEE NA CESTĚ K VRCHOLU HORY

1. SACHEM MIČNIKWA 214 OP + 14 M

2. SACHEM WABLAUTANAGA 70 OP + 4 M

3. OSG. MAUGLÍ 66 OP + 3 M

4. SAGAMOR OHEIJSJA 42 OP + 1 M

5. GAOSSED PLAMÍNEK 58 OP + 1 M

6. GAOSSED MLČÍM 42 OP

7. GAOSSED TARZAN 41 OP

8. GAOSSED CESTOVATEL 37 OP

9. VANATA JEČMÍNEK 45 OP + 1 M

10. VANATA NETOPÝR 45 OP

11. VANATA BROUČEK 44 OP

12. VANATA BĚŽA 38 OP

13. VANATA DRÁČEK 28 OP

Připravil: MIČNIKWA

Nové www stránky

Už po čtvrté se v Březové kůře objevuje zmínka o naší webové prezentaci. Tentokrát bych vás chtěl informovat, že po dvou letech dobré služby našich prvních stránek jsem si říkal, že by to chtělo jaksi změnu. Tak jsem už letos v zimě začal pracovat na něčem novém, od dubna ale byla práce na mrtvém bodě, času se nedostávalo a tak teď na konci prázdnin začínají fungovat nové, i když ne úplně dokončené stránky. Zkrátka jsem usoudil, že lepší něco, než pořád jenom čekat a doufat, že najdu čas na dokončení.

Takže stránky momentálně nejsou úplně komplet, chybí tam především archivní informace o bodování, ŠDL atd. Ale aktuality by na nových stránkách měly být vždy hned a zavčas (alespoň se budu snažit dělat, co to půjde). Radikální změna oproti staré verzi stránek je samozřejmě v grafice, to pozná každý na první pohled. Členění sekcí zhruba zůstává. Doufám, že se mi povedlo udělat stránky přehledné a uživatelsky příjemné. Přibylo pár vychytávek (můžete hlasovat v anketě, zasvěcení se dostanou do „zaheslované“ části týkající se almanachu a časem by měly přibýt další věci, jako třeba objednávka fotek).

Takže se určitě alespoň koukněte, jakže se náš oddíl prezentuje na internetu a pokud máte nějaké připomínky, zlepšováky, upozornění na nedostatky, pak mi napište mail, nechejte na stránkách vzkaz anebo se vyjádřete v anketě, zkrátka přispějte k tomu, aby naše stránky byly nejlepší široko, dalekoJ.

Stopař

Foto z tábora

Na fotce střílím já a pan Michálek na dřevěné špalíky. Zatímco já jsem netrefil většinou nic, tak pan Michálek se trefil pokaždé, a to i s tou malou flintou. Tomu bych se nechtěl dostat na mušku. Našemu střeleckému umění (tedy u mě je to spíš do uvozovek) přihlíží zleva: paní Windová, slečna Windová, pan Fornůšek, pan Wind, slečny Dvořákovy, paní Michálková, pan Ucekaj a vzadu dřepí pan Stopař.

Rendy

Obsah čísla 164/15. ročník, které vyšlo 3. 9. 2004:

Ø Úvodem – str. 2	Rendy
Ø Slovo ExDegandawidy – str. 3	Stopař
Ø Tábor den po dni – první část - str. 4	Vedení
Ø Táborová O. K. lůza – str. 8	Rendy
Ø Velké Yksuiapi Extreme 2004 - str. 9	Rendy
Ø Okalůza Yksuiapi Krkonoše – str. 12	Cestovatel
Ø Zlatá Okalůza – str. 13	MIČKINIKWA
Ø Tábor den po dni – druhá část - str. 14	Vedení
Ø Známé výroky tábora – str. 18	Rendy
Ø Soutěž o Zlatou buchtu – str. 19	Rendy
Ø Tábor den po dni – třetí část - str. 20	Vedení
Ø Okalůza 7 – str. 22	Míša + Mičím?
Ø Fotostrana tábora – str. 23	Rendy
Ø OP na táboře Pod vznášejícím se stožárem – str. 24	MIČKINIKWA
Ø Slavná třináctka po 57. sněmu – str. 26	MIČKINIKWA
Ø Nové www stránky – str. 27	Stopař
Ø Foto z tábora – str. 27	Rendy

Příští redakční rada se koná:	Na nejbližší kmenové radě
Uzávěrka příspěvků příštího čísla je:	V neděli 3. října 2004
Příští číslo vyjde:	V pátek 8. října 2004

Březová kůra – časopis skautského oddílu TROJKA SHAWNEE Zábřeh
číslo 164, náklad 35 výtisků – vyšlo září 2004
redakce: Petr Fornůsek, Sudkov, MOBIL 608 159 945, NEMOBIL 583 437 317
trojka.shawnee@email.cz, fornusekp@email.cz
grafický návrh a úprava: Veronika Benková, Zábřeh
Vydáno pro vnitřní potřeby, neprošlo jazykovou úpravou!